

2. La transcripció del xinès

Sara Rovira-Esteva

Com que el xinès es representa mitjançant una escriptura morfosil·làbica, necessita dotar-se d'un sistema de transcripció perquè les persones que no hi estan familiaritzades puguin llegir-lo. Sovint s'usa erròniament el terme *transliteració* com a sinònim de *transcripció* per referir-se a la romanització del xinès. Tanmateix, cal destacar que la transliteració implica representar grafies d'un alfabet amb les d'un altre, per exemple, la representació en alfabet llatí de les grafies de l'àrab o del rus. En el cas del xinès, parlarem sempre de transcripció, atès que el seu sistema d'escriptura no es alfabètic.

Des de finals del segle XIX, tant xinesos com estrangers han dissenyat nombrosos sistemes de transcripció en funció dels seus objectius i les seves necessitats. La República Popular de Xina no va establir un sistema de transcripció oficial fins a la segona meitat del segle XX, mentre que Taiwan —dividit políticament de la Xina— ha seguit les seves pròpies polítiques quant a aquesta qüestió fins al 2009. Aquests factors han propiciat la coexistència de diversos sistemes i han dificultat l'estandardització en aquest àmbit. A continuació, presentem breument els principals sistemes de transcripció del xinès.

2.1. El pinyin

Després de molts anys de proves, el 1958 el Govern xinès va promulgar el *Hanyu pinyin* (literalment, 'anotació fonètica del xinès'), abreujat *pinyin*, com a sistema oficial de transcripció i va publicar-ne les regles ortogràfiques a la dècada dels vuitanta (vegeu el capítol 3 sobre l'ortografia del pinyin), però no va ser fins al 1996 que el va establir oficialment com a estàndard nacional.

El pinyin no és un sistema de transcripció fonètica pròpiament dit, sinó més aviat un sistema de pseudotranscripció que utilitza les lletres de l'alfabet llatí per indicar la pronunciació dels caràcters. Un avantatge del pinyin respecte d'altres sistemes de transcripció és que no està adaptat a la pronunciació de cap idioma i, per tant, no presenta biaixos en aquest sentit. Un altre avantatge del pinyin és que la indicació dels tons mitjançant diacrítics el fa un sistema flexible que permet representar-los o no en funció de les necessitats de l'usuari. D'aquesta manera, en obres per a especialistes o de caràcter acadèmic es poden mantenir els tons, mentre que en textos divulgatius, periodístics o en tasques de catalogació, per exemple, se'n pot prescindir.

Actualment el pinyin funciona com a sistema auxiliar de l'escriptura amb caràcters i s'utilitza en nombrosos àmbits, com ara en obres lexicogràfiques, didàctica de la llengua, catalogació, agències de notícies, etiquetatge industrial i comercial, retolació de noms de carrers

i mitjans de transport i, en general, rètols i targetes en què apareixen noms propis. A més a més, el pinyin és el sistema usat universalment per a l'ensenyament del xinès estàndard modern i un dels mètodes més estesos en el camp de les tecnologies de la informació i la comunicació.

En l'àmbit internacional, des que els anys setanta l'ONU va reconèixer la legitimitat del Govern de Pequín en detriment del de Taiwan, el pinyin va ser adoptat com a sistema estàndard de transcripció per als termes i noms propis d'origen xinès. Des del 1982 és també l'únic sistema acceptat com a estàndard internacional per l'Organització Internacional per a la Normalització gràcies a la norma ISO 7098, que va ser actualitzada el 1991 (ISO 7098: 1991, *Information and documentation, Romanization of Chinese*). En definitiva, actualment l'hegemonia del pinyin a escala mundial és total.

Això no obstant, a pesar que tant en la majoria de comunitats xineses com internacionalment el pinyin és l'únic sistema de transcripció oficial, encara coexisteixen diferents tipus de transcripció fonètica del xinès, que són presents en els textos anteriors a la introducció del pinyin i que formen part del nostre llegat acadèmic i cultural. Així, doncs, per tal d'evitar confusions és recomanable conèixer-ne l'existència i disposar de taules de correspondències (vegeu l'annex 3).³

2.2. El Wade-Giles

Entre els sistemes de transcripció més estesos hi ha l'anomenat *Wade-Giles*, que manlleva el nom dels seus dos autors britànics. Va ser dissenyat el 1859 per Sir Thomas Francis Wade i modificat el 1892 per Herbert A. Giles. Ambdós van ser diplomàtics britànics destinats a la Xina que van ocupar successivament la càtedra de llengua xinesa a la Universitat de Cambridge. El Wade-Giles és l'exponent més clar de sistema de transcripció dissenyat per estrangers per a l'aprenentatge i la transcripció de termes d'origen xinès a altres llengües.

Aquest sistema de transcripció, adaptat a la pronúncia de l'anglès, només fa servir vint de les vint-i-sis lletres de l'alfabet llatí i representa l'aspiració de les consonants mitjançant un apòstrof. Això es reflecteix en síl·labes com ara *pa* i *p'a*, que en pinyin són *ba* o *pa*, respectivament. Ara bé, l'ús poc rigorós d'aquest sistema fa que alguns dels seus signes diacrítics (apòstrofs i dièresis) s'ometin amb freqüència, la qual cosa provoca ambigüitats i confusió sobre el caràcter al qual corresponen. És el cas de termes d'àmplia difusió com ara *Taipei*, que estrictament parlant hauria de ser *T'aipei*, o *taichichuan*, que aplicant la norma hauria de transcriure's *t'aich'ich'üan*.

A més d'usar-se per a la transcripció de noms i termes xinesos a Occident, sobretot abans de la dècada dels vuitanta del segle xx, durant molts anys també va ser molt emprat a la Xina i fins fa relativament poc va ser el sistema oficial a Taiwan per romanitzar els noms propis. En l'actualitat, les transcripcions en Wade-Giles són encara habituals per als noms i cognoms taiwanesos i a les comunitats de la diàspora xinesa, però no a la Xina, on han estat substituïdes per les transcripcions en pinyin.

3. Hi ha nombroses taules i aplicacions informàtiques per a la conversió entre sistemes de transcripció, un bon nombre de les quals es troben en línia i resulten molt pràctiques i ràpides d'usar.

2.3. El sistema Yale

Un altre sistema important per la seva difusió en el món occidental ha estat el mètode de transcripció de la Universitat de Yale, dissenyat als Estats Units d'Amèrica durant la Segona Guerra Mundial per a l'ensenyament del xinès al personal diplomàtic i militar destinat a la Xina, de manera que també està adaptat a la pronunciació anglesa. Aquest mètode de transcripció de l'estàndard pràcticament ha caigut en desús, malgrat que és un dels mètodes més populars per a la transcripció del cantonès.

2.4. L'EFEO

A França, el sistema de transcripció del xinès que ha gaudit d'un ús més estès ha estat l'EFEO (École Française d'Extrême-Orient), dissenyat pel sinòleg jesuïta Séraphin Couvreur el 1902. Això no obstant, a partir de mitjan segle xx va ser substituït progressivament pel pinyin i a l'Estat espanyol amb prou feines s'ha usat.

2.5. El zhuyin

El zhuyin, forma abreujada de *zhuyin fuhao*, consisteix en un conjunt de símbols creats especialment per a la notació fonètica dels caràcters. Va ser promulgat el 1918 i usat a la Xina durant algunes dècades per a la promoció de la llengua estàndard fins que va ser substituït pel pinyin. Avui dia continua sent el principal sistema per indicar la pronunciació dels caràcters a Taiwan, sobretot en llibres i materials escolars per facilitar l'aprenentatge de l'escriptura.

La taula 2.1 mostra resumidament com es representa el mateix caràcter xinès en els diferents sistemes de transcripció presentats més amunt.

Taula 2.1. Correspondències entre diferents sistemes de transcripció del xinès

Xinès	Pinyin	Wade-Giles	Yale	EFEO	Zhuyin
中	zhong	chung	jung	tchong	ㄓㄨㄥ

2.6. La transcripció del xinès en l'àmbit lingüístic català

El Govern xinès promou activament el pinyin, la qual cosa ha propiciat que aquest sistema hagi esdevingut el mètode majoritari per a la transcripció de noms i termes xinesos a tot el món. Al nostre país, pel bé de la internacionalització, totes les institucions i els mitjans de comunicació aposten també per la transcripció en pinyin, tot i que hi ha certa resistència a actualitzar la transcripció d'alguns topònims i antropònims que ja tenen una certa tradició i arrelament social. Així, per exemple, trobem els antropònims *Chiang Kai-shek* i *Sun Yat-sen* (ambdues transcripcions a partir de la pronunciació del geolecte yue o cantonès), que en pinyin són *Jiang Jiashi* i *Sun Yixian*, respectivament. Quant als topònims ja adaptats al català trobem *Taipei* (Taibei), *Pequín* (Beijing) i *Canton* (Guangzhou —ciutat—, Guangdong —província—).

Malgrat que les directrius per transcriure en pinyin són clares, observem una falta d'estandardització pel que fa a l'ús social de termes d'origen xinès en català, de manera que sovint trobem paraules d'origen xinès mal transcrites i que segueixen criteris diferents, fins i tot en un mateix mitjà i notícia.

Recomanacions

- Cal referir-se a la romanització del xinès mitjançant el pinyin com a transcripció i no com a transliteració.
- Cal anomenar *pinyin* el sistema oficial de transcripció del xinès (escrit amb minúscula inicial i sense accent).
- Cal optar majoritàriament pel pinyin sense tons, llevat que el context d'ús faci aconsellable mantenir-los.
- A l'hora de transcriure paraules del xinès hem d'optar sempre per la transcripció en pinyin i limitar les excepcions als casos en què ja hi hagi altres formes arrelades en català.